

Arrest

nr. 254 175 van 7 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2021.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat H. CHATCHATRIAN, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 12 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 3 december 2020. Haar partner diende op 27 september 2018 een beschermingsverzoek in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 21 december 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. Vanaf 2013 woonde u samen met uw partner (D.E., G.A.(...), CGVS X, O.V. X) in de stad X, gelegen in de staat Aragua. Het huis was eigendom van uw schoonmoeder. Uw partner was politiek actief en kende omwille hiervan problemen begin juli 2017. U zelf nam onmiddellijk na de problemen van uw partner in juli ontslag en verhuisde naar uw moeder,

die eveneens in Turmero woont. U verbleef daar gedurende ongeveer twee jaar samen met uw ouders, uw broers Joh.(...) en Jog.(...) en hun gezinnen. Omwille van de dreiging voor zijn leven besliste uw man het land te verlaten. Hij deed dit op 4 september 2019 en kwam de volgende dag aan in België.

Op 7 september 2019 besliste u om samen met uw kinderen terug te verhuizen naar het huis van uw schoonmoeder. Begin oktober zag u enkele motorrijders in de buurt van uw huis. Enkele dagen later, op 13 oktober 2019 in de nacht, drongen drie colectivos uw huis binnen. Een van de mannen sleurde u met geweld uit uw slaapkamer mee naar de woonkamer. Uw kinderen werden wakker door het lawaai en kwamen naar de woonkamer, waarop u hen beval onmiddellijk naar de slaapkamer te gaan en zich op te sluiten. De drie mannen vroegen u waar uw partner D.(...) was. Ze zeiden dat u wist waar hij zich bevond en dat hij moest verschijnen. Na herhaaldelijk aandringen langs hun kant, zei u dat D.(...) zich in Europa bevond. De colectivos zeiden dat D.(...) ofwel diende terug te keren, ofwel dat u geld diende te betalen. Twee van de mannen bleven bij u, terwijl de andere uw huis leegroofde. U was bang dat u zou verkracht worden, gezien de mannen uw lichaam gedurende enkele minuten betastten. Ze zeiden dat u niets mocht doen, anders zouden ze u vermoorden. Na ongeveer een uur verlieten de mannen uw huis.

De volgende ochtend, op 14 oktober, vluchtte u samen met uw kinderen naar het huis van uw tante. Jullie verbleven er tot 2 november 2019. U besliste dat u het land diende te verlaten wegens een dreiging voor uw leven. Op 2 november ging u samen met uw kinderen nog een dag naar uw zus in Caracas. Op 3 november 2019 verliet u samen met uw kinderen Venezuela en op 4 november 2019 kwamen jullie aan in België. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 12 november 2019.

Op 23 januari 2020 werd het huis van uw schoonmoeder geïndagvaard. Op de muur lieten colectivos de boodschap 'D.(...), we gaan achter jou en je familie aan' achter. Op 24 januari 2020 vielen vier gewapende mannen het huis van uw ouders binnen. De mannen sloegen en beledigden uw ouders. Ze vroegen waar u en D.(...) waren. Uw vader antwoordde dat hij niet wist waar jullie waren. Ze zeiden tegen uw ouders dat ze geld wilden, en dat ze anders wisten wat de gevolgen zouden zijn. Ze zeiden ook tegen uw ouders dat ze niets mochten zeggen. U raadde uw ouders aan om tijdelijk te verhuizen naar uw broer die in Caracas woont. Zij deden dit en zijn daar tot de dag van vandaag nog steeds.

In november 2020 werd u opgebeld door uw schoonmoeder die u vertelde dat er geruchten waren dat de gemeente en de colectivos van plan zijn zich het huis toe te eigenen, zoals gebeurt met privé-eigendom dat niet in gebruik is. Indien dit gebeurt, heeft u geen plaats meer om naar terug te keren.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort en identiteitskaart neer, evenals de paspoorten van uw zoon en dochter, het psychologisch attest van uw dochter en verschillende foto's van het huis van uw schoonmoeder en de letsels van uw vader en een foto van uw partner op een protest.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b), niet kan aantonen.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u het geheel van uw problemen baseert op de problemen en het politieke profiel van uw partner, die beiden reeds ongeloofwaardig werden bevonden door het CGVS (CGVS p. 13). Uw partner ging in beroep bij de RvV, maar de Raad bevestigde in zijn arrest de beslissing van het CGVS. Dat zowel het politieke profiel als de aangehaalde problemen van uw partner ongeloofwaardig en niet aannemelijk werden bevonden, doet onvermijdelijk reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw eigen relaas, dat u volledig linkt aan dat van uw partner.

Voorts zijn er ook elementen die naar voren zijn gekomen in uw persoonlijk onderhoud die de geloofwaardigheid van uw problemen verder onderuithalen. Omdat uw partner een vrees voor zijn leven kende en hierdoor het land verliet, verklaart u zelf ook een vrees te hebben gekend voor uw eigen leven, waardoor u besliste om samen met uw kinderen naar uw moeder te verhuizen. In dit opzicht is het vreemd dat u besliste om in september 2019 terug te keren naar het huis waar jullie allebei uit zijn gevlucht, zonder zich op voorhand in te lichten of zonder enige voorzorgsmaatregelen te nemen (CGVS p. 6 en p. 8). Wanneer u hierover wordt bevraagd, zegt u slechts dat u geen voorzorgsmaatregelen heeft genomen omdat het al jaren later was, u dacht dat de situatie was gekalmeerd en dat ze jullie waren vergeten. Bovendien was D.(...), hun hoofddoelwit, niet in het land waardoor u niet dacht dat er gevolgen zouden komen (CGVS p. 9). Doordat u een eerdere dreiging voor uw leven heeft gekend, mag van u een zekere mate van voorzichtigheid worden verwacht. Dat u slechts zonder meer uw spullen verzamelde, verhuisde en dacht dat er geen gevolgen zouden komen is gelet op de situatie weinig aannemelijk. Dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. In dit opzicht is het ook vreemd dat u motorrijders voor uw huis opmerkte, maar zegt dat u zich slechts angstig voelde en probeerde te denken dat er niets zou gebeuren. Dat u zegt dat u er niet aan dacht dat er iets ergs kon gebeuren, ondanks dat u wist dat de motorrijders colectivos waren gelet op hun kledij, is vreemd en doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas (CGVS p. 10).

Voorts is het opvallend dat u inconsistente verklaringen aflegt over het incident waarbij de colectivos uw huis binnendrongen in oktober 2019. Zo verklaart u tijdens uw vrij relaas dat de colectivos u vragen stelden en u vroegen waar D.(...) was. Ze zeiden dat u goed genoeg wist waar hij zich bevond en dat hij zou moeten verschijnen. Ze bleven u maar dwingen en vragen stellen. Uiteindelijk zei u dat D.(...) in Europa was, waarop zij zeiden dat hij ofwel moest terugkeren ofwel dat u hen geld zou betalen (CGVS p. 6). Later wanneer u wordt gevraagd hoe u wist dat de mannen die bij u inbraken colectivos waren, zegt u plots dat zij over informatie beschikten waartoe enkel zij toegang hebben; namelijk dat D.(...) zich in Europa bevindt. Wanneer u wordt gewezen op uw verklaringen tijdens uw vrije relaas dat u de mannen zelf vertelde dat uw partner zich in Europa bevond, ontkent u dat. U zegt plots dat zij zeiden 'we weten dat D.(...) in Europa is. Ofwel verschijnt hij, ofwel geef je ons geld'. U wordt er op gewezen dat u tijdens uw relaas verklaarde dat de mannen u vroegen waar D.(...) was en dat u hen uiteindelijk vertelde dat hij in Europa was. Wederom ontkent u dit simpelweg. U zegt dat u had gezegd 'voor dat ze weg gingen zeiden ze dat ik niets mocht zeggen en dat ze al wisten dat D.(...) in Europa is' (CGVS p. 10). Uw twee verklaringen over het weten en zeggen van de colectivos stemmen niet overeen, wat de geloofwaardigheid van uw relaas in het gedrang brengt. Dat u uw verklaringen simpelweg aanpast, nadat u hierop werd gewezen, kan deze geloofwaardigheid niet herstellen.

Voorts is het opvallend dat de colectivos u nooit zijn komen opzoeken bij uw ouders, waar u woonde van juli 2017 tot september 2019, maar dit slechts deden in januari 2020. Wanneer u wordt gevraagd waarom zij niet in 2017 zijn gekomen, gezien u zelf verklaart dat zij alles te weten kunnen komen, zegt u dat u daar geen antwoord op heeft. De enige reden die u zich kan bedenken was dat ze stopten met zoeken omdat u uit het huis was, en zij misschien dachten dat u uit het land was. Nadat u was teruggekeerd naar het huis van uw schoonmoeder, beseften ze dat ze uw ouders konden bezoeken (CGVS p. 12). Het is opmerkelijk dat de colectivos –indien zij het werkelijk zo hebben gemunt op u- u pas een drietal maanden na uw vertrek uit Venezuela, voor een eerste keer zouden zoeken bij uw ouders.

U verklaart dat de colectivos u overal zoeken. Zij willen ofwel dat u hen geld geeft, ofwel dat D.(...) terugkeert naar Venezuela. Toen de colectivos op 24 januari 2020 het huis van uw ouders binnenvielen, bedreigden en sloegen ze hen. Ze vroegen uw ouders waar jullie waren, waarop uw vader zei dat hij niet wist waar jullie waren. De colectivos werden fysiek en verbaal agressief en zeiden tegen uw ouders dat zij wisten waar jullie waren en dat zij geld wilden, gezien er anders gevolgen zouden zijn (CGVS p. 7). Desondanks, betaalden uw ouders niet en keerden de colectivos ook nooit terug naar hun huis (CGVS p. 15). Uw man was reeds zodanig bedreigd dat hij het land diende te verlaten; u was reeds een keer opgezocht en bedreigd thuis; de colectivos braken maanden na uw verhuis binnen en lieten een dreigboodschap achter; ze zochten uw ouders op en drongen binnen bij hen om hen te bedreigen. Al deze incidenten, die meer dan twee jaar aanslepen, zouden er op moeten wijzen dat de colectivos het werkelijk op jullie hebben gemunt. Dat zij daarom na uw ouders één keer te hebben bezocht en wederom slechts te hebben gedreigd, nooit meer zijn teruggekeerd is zeer vreemd. Uw verklaringen hierover doen daarom ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Uw ouders zijn na het incident naar Caracas gevlucht en zijn daar volgens u veilig omdat de colectivos niet weten dat ze daar zijn. Echter uw beide broers en hun gezinnen wonen nog in het ouderlijke huis in

Turmero, maar desondanks zijn zij niet meer bezocht zijn geweest door de colectivos (CGVS p. 9 en p. 15). Zij hebben verder ook geen problemen meer gekend (CGVS p. 4). Gevraagd hoe het komt dat de colectivos niet meer zijn langs geweest in uw ouderlijk huis, zegt u dat u daar geen antwoord op hebt. Gevraagd hoe het komt dat uw broers beslist om daar te blijven wonen, zegt u dat zij nergens anders naartoe kunnen en dat ze daar dicht in de buurt werken. Gevraagd of het voor hen geen optie is om naar Caracas te gaan zegt u van niet, gezien ze hun jobs zouden moeten opzeggen dan en geen inkomen meer zouden hebben om zich te onderhouden (CGVS p. 15). Het gedrag van uw broers wijst er niet meteen op dat zij iets vrezen tegenover de colectivos. Wederom het feit dat ook uw broers nooit meer zijn aangesproken geweest, ondanks dat uw hele familie bedreigd werd (zie foto), doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Uw paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op uw Venezolaanse nationaliteit, die niet onmiddellijk wordt betwist. Hetzelfde geldt voor de paspoorten van uw zoon en dochter. De foto's met betrekking tot (de schade aan) het huis van uw schoonmoeder en de letsels van uw vader, dienen slechts als ondersteuning bij een geloofwaardig relaas en bewijzen op zich niets. Bovendien kan louter op basis van de foto van het huis niet worden afgeleid waar die foto werd genomen en van wie dat huis is. Wat betreft de foto's van uw vader dient opgemerkt dat – op de foto van uw vader met een armverband na – geenszins duidelijk is op basis van de kopieën wat er precies wordt afgebeeld. Hoe dan ook, gezien jullie problemen zouden zijn begonnen in juli 2017, kan een foto van uw vader met een letsel, dat hij zou hebben opgedaan in 2020, louter op zich bezwaarlijk de gemaakte vaststelling met betrekking tot de geloofwaardigheid van deze problemen ongedaan maken. Wat betreft de foto van uw partner op een protest is evenmin duidelijk op de kopie wat, zelfs niet wie, er wordt afgebeeld. Er kan louter worden gezien dat er een man, met enkele mensen achter zich, op straat loopt en op de achtergrond, ver van de afgebeelde man, kan een grote groep mensen worden gezien. Dit bewijst louter op zich niets, zeker gezien de ongeloofwaardige verklaringen die u en uw partner hebben afgelegd in het kader van jullie verzoek om internationale bescherming. Het medisch en psychologisch attest van uw dochter hebben geen betrekking op de inhoud van uw relaas en zijn bijgevolg niet relevant voor uw dossier.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Venezuela te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

*Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).*

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3

EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat u zich in een financieel moeilijke situatie bevond. Zo had u een licentiaat in de economie en werkte u als administratieve kracht in een lingeriewinkel. U verklaart zelf dat u het financieel goed stelde. Uw ouders stelden het ook goed; zij hadden voldoende middelen om zichzelf te onderhouden (CGVS p. 5).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan

niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.”

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen

op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Ten aanzien van verzoeksters partner werd op 29 april 2019 een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat hiertegen werd ingediend, is door de Raad verworpen bij arrest nr. 233 077 van 25 februari 2020.

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal en tracht deze te weerleggen.

Zij stelt verder niet akkoord te gaan dat er geen systematische vervolging is omwille van politieke redenen in Venezuela noch dat de humanitaire situatie dermate desastreus is dat zij tot bescherming noopt. Zij verwijst naar de "Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update I" van UNHCR van mei 2019 waaruit moet blijken dat het deelnemen aan betogingen wel degelijk volstaat voor de Venezolaanse autoriteiten om iemand als opposant te zien en hem te vervolgen.

Vervolgens verwijst verzoekster naar de algemene situatie in Venezuela, met name de algemene humanitaire situatie, de socio-economische omstandigheden en de veiligheidssituatie. Zij haalt in dit verband landeninformatie aan en betoogt dat UNHCR bevestigt dat de situatie is verslechterd en dat mensen afkomstig uit Venezuela niet mogen worden teruggestuurd naar hun land van herkomst.

Verzoekster voegt geen stukken toe ter ondersteuning van het verzoekschrift.

3. Nota met opmerkingen

Op 17 februari 2021 ontvangt de Raad vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen, overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet, waarin zij het gelijk van haar beslissing herhaalt. Volledigheidshalve voegt zij in bijlage nog volgende stukken aan de verweernota toe:

- de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeksters partner van 25 januari 2019;
- de weigeringsbeslissing van haar partner van 30 april 2019;
- het arrest nr. 233 077 van 25 februari 2020 van de Raad voor Vreemdelingenzaken inzake het beroep dat verzoeksters partner had ingediend tegen zijn weigeringsbeslissing.

4. Voorafgaand

4.1. De Raad dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze is gemotiveerd en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert an sich niet dat de bestreden beslissing is behept met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.1. Verzoekster verklaart dat zij Venezuela is ontvlucht omdat zij werd bedreigd door colectivos die op zoek waren naar haar partner D.

5.2. Op basis van alle objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, blijkt dat de zittende Venezolaanse regering en de oppositie verwickeld zijn in een heftig gevecht om de macht en dat er sprake is van een institutionele dualiteit, waarbij Venezuela twee presidenten (Maduro en Guaidó) en twee parlementen heeft (EASO “*Venezuela Country Focus*”, augustus 2020, p. 21 e.v.; COI Focus “*Venezuela. Situatieschets*”, 15 mei 2020, p. 6-11). Daarnaast heeft de regering van president Maduro sinds 2014 tevens te maken met grootschalige protesten vanwege de economische, politieke, sociale en veiligheidssituatie in het hele land.

De verwerende partij bevestigt in de bestreden beslissing dat na de staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van tegenstanders van het Maduro-regime weer toenam. Uit het EASO-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering, waarbij tevens geweld wordt gebruikt door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten, het leger alsook de colectivos (EASO, p. 50 e.v.).

Dit zogenaamde politieel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid (zie EASO, p. 50 e.v. ‘targeted profiles’ en p. 95-106 ‘colectivos’; COI Focus 15 mei 2020, p. 12-14). Uit de beschikbare landeninformatie kunnen een aantal profielen worden gedistilleerd die in het kader van deze repressie kunnen worden geviseerd of vervolgd: leden van de politieke oppositie, mensenrechtenverdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente (universiteits)onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de Venezolaanse regering, al dan niet met hulp van de colectivos, de massademonstraties en betogingen die sinds 2014 plaatsvinden, hardhandig de kop tracht in te drukken. Daarbij wordt disproportioneel geweld tegen de demonstranten en zelfs toevallige omstaanders gebruikt, waarbij soms doden vallen. Er vinden ook willekeurige arrestaties plaats als signaal en afschrikking, soms gepaard met ernstige mishandeling in de gevangenis, waarbij niet alleen zij die de leiding hebben genomen bij betogingen slachtoffer kunnen worden. Dit politieel geweld vindt plaats zowel tijdens de demonstraties als kort daarna. Tevens worden armere wijken en/of jonge mannen geviseerd wegens hun zichtbare deelname aan de betogingen en/of hun kritiek (EASO, p. 32-33, 56-58; zie Nederland, Ministerie van Buitenlandse Zaken, Algemeen Ambtsbericht Venezuela, juni

2020 waarnaar wordt verwezen in het EASO rapport, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten' alsook p. 59-60).

De meest recente landeninformatie geeft aan dat zowel personen met een hoog als laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Ambtsbericht, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten' alsook p. 59-60; EASO, p. 52, 102).

In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, hun rol in de oppositie, vanwege hun kritiek dan wel omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime. Veeleer blijkt dat het risico op vervolging kan verschillen naargelang het profiel en de individuele omstandigheden

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald risicoprofiel of in mindere of meerdere mate politiek actief was, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan de verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus in concreto aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoekster evenwel in gebreke om ten gevolge hiervan een actueel, individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken. Haar vluchtrelaas, dat zij linkt aan het ongeloofwaardig bevonden politiek profiel van haar echtgenoot, wordt immers niet geloofwaardig bevonden. Zelf haalt verzoekster geen eigen politieke activiteiten aan.

5.3. Wat betreft de verschillende documenten die verzoekster in het kader van haar beschermingsverzoek voorlegt (AD CGVS, map met documenten), wijst de Raad op wat volgt.

Het paspoort en de identiteitskaart hebben betrekking op verzoeksters identiteit en nationaliteit, die hier niet ter discussie staan. Voor het overige houden deze documenten geen verband met verzoeksters vluchtrelaas.

De foto's met betrekking tot (de schade aan) het huis van haar schoonmoeder en de letsels van haar vader, genieten slechts relatieve bewijswaarde. Foto's zijn immers slechts een momentopname en tonen geenszins de concrete omstandigheden aan waarin ze zijn genomen. Hieruit kan niet blijken dat deze feiten zich hebben voorgedaan zoals verzoekster beweert en zij volstaan op zich niet om haar persoonlijke problemen aannemelijk te maken. Zij kunnen bovendien eenvoudig worden geënsceeneerd en bieden geen garantie over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld, noch kunnen ze worden geverifieerd. Verder kan louter op basis van de foto van het huis niet worden afgeleid waar die foto werd genomen en van wie dat huis is. Wat betreft de foto van verzoeksters partner op een protest, is op de kopie evenmin duidelijk wat, zelfs niet wie, er wordt afgebeeld. Er kan louter worden gezien dat er een man, met enkele mensen achter zich, op straat loopt en op de achtergrond, ver van de afgebeelde man, kan een grote groep mensen worden gezien. Dit op zich bewijst niets.

De medische en psychologische attesten van verzoeksters dochter hebben geen betrekking op de inhoud van haar vluchtrelaas.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de voorgelegde stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekster voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.4. De commissaris-generaal besluit op basis van de verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot dat geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor hen de aanleiding

vormden om Venezuela te verlaten, met name de beweerde bedreigingen door colectivos omwille van de politieke activiteiten van verzoeksters echtgenoot.

Hij stelt vast dat (i) verzoekster het geheel van haar problemen baseert op de problemen en het politiek profiel van haar echtgenoot die beide ongeloofwaardig werden bevonden door het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen; (ii) het bedenkelijk is dat verzoekster in september 2019 besloot om terug te keren naar de woning van haar schoonfamilie van waar ze eerder in 2017 was gevlucht, zonder zich op voorhand te hebben ingelicht of voorzorgsmaatregelen te hebben genomen; (iii) het vragen oproept dat verzoekster zich angstig voelde bij het zien van colectivos op moto's rondom het huis van haar schoonfamilie maar er verder geen aandacht aan besteedde; (iv) verzoekster inconsistente verklaringen aflegde aangaande het incident van 13 oktober 2019 waarbij colectivos het huis van haar schoonfamilie zouden zijn binnengedrongen; (v) het weinig aannemelijk is dat als de colectivos verzoekster en haar echtgenoot daadwerkelijk viseerden en geld eisten, ze verzoekster nooit zijn komen zoeken toen ze bij haar ouders woonde tussen juli 2017 en september 2019, ze pas drie maanden na het vertrek van verzoekster uit Venezuela voor een eerste keer naar het huis van haar ouders zijn gegaan en hierna nooit meer zijn teruggekomen; en (vi) de ouders van verzoekster naar Caracas zouden zijn gevlucht maar haar broers en hun gezinnen in het ouderlijke huis in Turmero zijn blijven wonen en geen problemen meer hebben gekend.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoekster er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen.

5.5. Zo weet zij met het louter herhalen dat zij besloot om terug te keren naar het huis van haar schoonmoeder omdat de problemen toen dateerden van meer dan twee jaar geleden en de persoon die werd geïdende, namelijk haar echtgenoot D., niet meer in het land was, geen ander licht te werpen op de aangaande motivering. De commissaris-generaal merkt hierbij immers terecht op dat indien verzoekster een eerdere dreiging voor haar leven zou hebben gekend, zoals zij beweert, van haar een zekere mate van voorzichtigheid mag worden verwacht. Dat zij slechts zonder meer haar spullen verzamelde, verhuisde en dacht dat er geen gevolgen zouden komen, is gelet op de beweerde situatie niet geloofwaardig. Verzoekster gaat overigens volledig voorbij aan volgende vaststelling: *"In dit opzicht is het ook vreemd dat u motorrijders voor uw huis opmerkte, maar zegt dat u zich slechts angstig voelde en probeerde te denken dat er niets zou gebeuren. Dat u zegt dat u er niet aan dacht dat er iets ergs kon gebeuren, ondanks dat u wist dat de motorrijders colectivos waren gelet op hun kledij, is vreemd en doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas (CGVS p. 10)."*

De Raad besluit dan ook in navolging van de commissaris-generaal dat het gegeven dat verzoekster besliste om in september 2019 terug te keren naar het huis waaruit zowel zij als haar echtgenoot zouden zijn gevlucht in 2017 omwille van problemen met colectivos, zonder zich op voorhand in te lichten of zonder enige voorzorgsmaatregelen te nemen, de geloofwaardigheid van haar relaas verder ondermijnt.

5.6. Verzoekster betwist dat zij inconsistente verklaringen heeft afgelegd over het incident waarbij de colectivos haar huis binnendrongen in oktober 2019; zij wijt dit aan een vertaalfout en volhardt in de tweede versie van de feiten. Verzoekster kan echter niet worden gevolgd.

De Raad stelt samen met verweerder vast dat verzoekster in het begin van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangaf dat zij de tolk goed begreep (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Wanneer op het einde van het persoonlijk onderhoud aan verzoekster nogmaals werd gevraagd of ze de tolk goed had begrepen, antwoordde ze dat het soms wat moeilijker ging maar dat ze de tolk wel degelijk goed had begrepen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster en de tolk beiden één keer om verduidelijking hebben gevraagd, dat deze onmiddellijk werd gegeven en dat het persoonlijk onderhoud voorts zonder problemen is verlopen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8, 11).

Wat betreft de beschreven incoherentie, verklaarde verzoekster tijdens haar vrij relaas het volgende: *"(...) en die personen bleven druk voeren op mij, stelde mij vragen en vroegen waar D.(...) was. Ze zeiden dat ik goed genoeg wist waar hij was en dat hij moest verschijnen. En als hij niet zou verschijnen*

zouden wij de gevolgen er van vragen, en ze bleven mij maar dwingen en dwingen en vragen stellen. (...) En op dat moment vroegen ze waar D.(...) was, waarop ik zei dat hij in Europa was. (...)" (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Dat verzoekster dan even later verklaarde dat ze wist dat de mannen die het huis van haar schoonfamilie waren binnengedrongen, colectivos waren omdat ze over informatie beschikten die alleen zij konden weten, zoals het feit dat haar echtgenoot in Europa verblijft (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10, 12), is wel degelijk een tegenstrijdigheid die gezien verzoeksters eerdere herhaaldelijke verklaring dat de colectivos naar de verblijfplaats van "D.(...)" vroegen, niet te wijten kan zijn aan een vertaalfout.

Het zich louter scharen achter één van de tegenstrijdige verklaringen, zonder overtuigende elementen aan te voeren waarom die verklaringen de juiste zouden zijn, volstaat niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Verzoeksters verklaringen ter zake waren duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. De opmerking dat zij de colectivos tot in de puntjes kon beschrijven, doet hier geen afbreuk aan.

Het feit dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud emotioneel was, is geen vergoelijking voor deze frappante incoherentie tussen haar opeenvolgende verklaringen, die niet gaat over een detail zoals in het verzoekschrift voorgehouden maar de kern van haar vluchtrelaas betreft. Haar emotionele toestand doet immers niets af aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct, coherent en volledig mogelijk te vertellen en de redelijke verwachting dat een verzoeker, ondanks de emoties, bij machte is om coherente verklaringen af te leggen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat zij hiertoe wel degelijk in staat was en zij omstandige en precieze verklaringen kon geven, zoals onder meer de colectivos *"tot in de puntjes"* te beschrijven.

5.7. Verzoekster gaat verder niet akkoord met de bedenkingen van het CGVS omtrent de werkwijze van de colectivos en stelt dat zij niet kan verantwoordelijk kan worden gesteld voor hun handelen; *"zij kan maar vertellen hoe alles gebeurd is"*. Dergelijk betoog is echter weinig beduidend noch ophelderend en doet geen afbreuk aan de terechte bevinding in de bestreden beslissing dat haar verklaringen in deze niet afdoende zijn, zoals terdege blijkt uit volgende motieven:

"Voorts is het opvallend dat de colectivos u nooit zijn komen opzoeken bij uw ouders, waar u woonde van juli 2017 tot september 2019, maar dit slechts deden in januari 2020. Wanneer u wordt gevraagd waarom zij niet in 2017 zijn gekomen, gezien u zelf verklaart dat zij alles te weten kunnen komen, zegt u dat u daar geen antwoord op heeft. De enige reden die u zich kan bedenken was dat ze stopten met zoeken omdat u uit het huis was, en zij misschien dachten dat u uit het land was. Nadat u was teruggekeerd naar het huis van uw schoonmoeder, beseften ze dat ze uw ouders konden bezoeken (CGVS p. 12). Het is opmerkelijk dat de colectivos –indien zij het werkelijk zo hebben gemunt op u- u pas een drietal maanden na uw vertrek uit Venezuela, voor een eerste keer zouden zoeken bij uw ouders.

U verklaart dat de colectivos u overal zoeken. Zij willen ofwel dat u hen geld geeft, ofwel dat D.(...) terugkeert naar Venezuela. Toen de colectivos op 24 januari 2020 het huis van uw ouders binnenvielen, bedreigden en sloegen ze hen. Ze vroegen uw ouders waar jullie waren, waarop uw vader zei dat hij niet wist waar jullie waren. De colectivos werden fysiek en verbaal agressief en zeiden tegen uw ouders dat zij wisten waar jullie waren en dat zij geld wilden, gezien er anders gevolgen zouden zijn (CGVS p. 7). Desondanks, betaalden uw ouders niet en keerden de colectivos ook nooit terug naar hun huis (CGVS p. 15). Uw man was reeds zodanig bedreigd dat hij het land diende te verlaten; u was reeds een keer opgezocht en bedreigd thuis; de colectivos braken maanden na uw verhuis binnen en lieten een dreigboodschap achter; ze zochten uw ouders op en drongen binnen bij hen om hen te bedreigen. Al deze incidenten, die meer dan twee jaar aanslepen, zouden er op moeten wijzen dat de colectivos het werkelijk op jullie hebben gemunt. Dat zij daarom na uw ouders één keer te hebben bezocht en wederom slechts te hebben gedreigd, nooit meer zijn teruggekeerd is zeer vreemd. Uw verklaringen hierover doen daarom ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Uw ouders zijn na het incident naar Caracas gevlucht en zijn daar volgens u veilig omdat de colectivos niet weten dat ze daar zijn. Echter uw beide broers en hun gezinnen wonen nog in het ouderlijke huis in Turmero, maar desondanks zijn zij niet meer bezocht zijn geweest door de colectivos (CGVS p. 9 en p. 15). Zij hebben verder ook geen problemen meer gekend (CGVS p. 4). Gevraagd hoe het komt dat de colectivos niet meer zijn langs geweest in uw ouderlijk huis, zegt u dat u daar geen antwoord op hebt. Gevraagd hoe het komt dat uw broers beslisten om daar te blijven wonen, zegt u dat zij nergens anders naartoe kunnen en dat ze daar dicht in de buurt werken. Gevraagd of het voor hen geen optie is om naar Caracas te gaan zegt u van niet, gezien ze hun jobs zouden moeten opzeggen dan en geen

inkomen meer zouden hebben om zich te onderhouden (CGVS p. 15). Het gedrag van uw broers wijst er niet meteen op dat zij iets vrezen tegenover de colectivos. Wederom het feit dat ook uw broers nooit meer zijn aangesproken geweest, ondanks dat uw hele familie bedreigd werd (zie foto), doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Voor het overige blijft verzoekster in wezen slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Zij blijven gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat verzoekster niet aannemelijk kan maken dat zij omwille van de problemen en het politieke profiel van haar partner, die overigens ongeloofwaardig werden bevonden door zowel de commissaris-generaal als de Raad, door de Venezolaanse autoriteiten of de colectivos zou zijn vervolgd.

5.8. Gelet op haar individuele omstandigheden, zijn er evenmin aanwijzingen dat verzoekster kan worden aangemerkt als iemand die op enige wijze in de negatieve aandacht van het Venezolaanse regime staat. Nergens haalt zij eigen politieke activiteiten aan. Verzoekster was evenmin lid van een politieke partij of organisatie (CGVS vragenlijst, vraag 3). Zij kon tevens Venezuela op legale wijze verlaten met haar eigen paspoort, zonder enig probleem te ondervinden. Deze elementen samen zijn een bijkomende indicatie dat zij niet in het vizier van de Venezolaanse overheden staat.

Het geheel aan documenten en verzoeksters verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook verzoeksters individuele omstandigheden samengenomen met de huidige algemene politieke en veiligheidssituatie in Venezuela, blijken er geen concrete aanwijzingen dat zij bij terugkeer problemen zal ondervinden met de Venezolaanse overheden of andere actoren.

5.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Waar verzoekster zich betreffende de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, op basis waarvan de Raad concludeert dat zij een risico op ernstige schade zoals bedoeld in voormeld artikel 48/4, § 2, a) en b) niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Venezuela zouden hebben gekend.

6.2. Wat betreft artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, verwijst verzoekster naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela. Zij stelt dat de schrijnende en mensonterende situatie in haar land van herkomst niet kan worden genegeerd; de overheid slaagt er niet in om de broodnodige basisnoden te voorzien en haar veiligheid te garanderen.

De Raad herinnert eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs

alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder herneemt de Raad overweging 35 van richtlijn 2011/95/EU die preciseert dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die kan worden aangemerkt als ernstige schade. De Raad wijst er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *"situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geïmponeerd of dat zij behoort tot een groep van geïmponeerde personen. Door louter te citeren uit algemene rapporten over de socio-economische situatie in Venezuela, waaronder de toegang tot voedsel, brengt verzoekster geen afdoende, op haar persoon betrekken feiten en elementen aan die aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar dat land op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. In de bestreden beslissing wordt overigens nog terecht gewezen op het volgende: *"Uit uw verklaringen blijkt niet dat u zich in een financieel moeilijke situatie bevond. Zo had u een licentiaat in de economie en werkte u als administratieve kracht in een lingeriewinkel. U verklaart zelf dat u het financieel goed stelde. Uw ouders stelden het ook goed; zij hadden voldoende middelen om zichzelf te onderhouden (CGVS p. 5)."* Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekster bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

Waar verzoekster ter terechtzitting benadrukt dat onvoldoende rekening werd gehouden met de medisch-psychische attesten van haar dochter, wijst de Raad erop dat medische problemen en de eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekster niet aanvoert, noch kan blijken uit de

elementen in het dossier, dat de Venezolaanse overheden haar en haar dochter op intentionele wijze de nodige medische zorgen zullen ontzeggen. Verzoekster kan desgevallend gebruik maken van de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

6.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politieel en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden geviséerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenschappelijk crimineel geweld of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd en niet willekeurig. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie blijkt dat de deelstaat Aragua, waar verzoekster verklaart te hebben verbleven voor haar vertrek uit Venezuela, een hogere prevalentie kent van voornamelijk doelgericht crimineel geweld (COI Focus *“Venezuela. Situatieschets”*, 15 mei 2020, p. 22-23). Een enkele verwijzing naar de veiligheidssituatie in de deelstaat Aragua is evenwel louter algemeen van aard en het is nog steeds aan verzoekster om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties in de bovenvermelde deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Verzoekster, die verklaart sinds 2013 in de stad Turmero in de deelstaat Aragua te hebben verbleven, is evenwel niet uit een van deze gebieden afkomstig. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in verzoeksters verklaarde regio van herkomst een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de deelstaat Aragua, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6.4. Aldus toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in

aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Waar verzoekster verwijst naar de UNHCR *“Guidance Note on the outflow of Venezuelans”* van 21 mei 2019, merkt de Raad op dat in dit document enkel wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen zonder dat dit in overeenstemming is met het internationale asielrecht en de mensenrechten. Evenmin wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan automatisch een vorm van internationale bescherming te bieden. UNHCR onderkent weliswaar een aantal profielen die mogelijk in aanmerking komen voor internationale bescherming onder het Vluchtelingenverdrag, evenwel *“depending on the circumstances of the individual case”*. Verder wijst UNHCR erop dat Venezolanen in aanmerking *“kunnen”* komen voor subsidiaire bescherming. Een individuele beoordeling van elke nood aan internationale bescherming blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoekster in concreto aannemelijk heeft gemaakt dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en was zij in de mogelijkheid zich te laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden.

9. De aangevoerde schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet is niet dienstig aangezien er geen sprake is van een volgend verzoek.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES